

Dobó Georgina

Canses

Írásaim

39 témára... - 2.

BEMUTATKOZÁSOM:

Dobó Georgina Cansesnek hívnak. 1985-ben jöttem a világra, amikor a PeCsa megnyitotta kapuit. Egyszer voltunk ott, mára jelentéktelen emberekkel, olyanokkal, akik régen a minden voltak, idővel azonban semmivé foszlottak.

1985-ben születtem, amikor a Titanic roncsait megtalálták az óceán fenekén. Mindez azonban említésre sem méltó.

Egy ismerősöm bókjai szerint a legszebb üstökös ragyogott akkor az égen, mikor megszülettem. Egy ideig naivan még el is hittem.

Megéltem a nagy napfogyatkozást, amit sokan vártak, szemüveget vásároltak. Mi bent kucorogtunk, nem néztük, csak a TV-ben. Azt mondták, szabad szemmel veszélyes, károkat okoz a látásban.

Lehetőségem volt az ezredforduló alkalmával meghallgatni a Himnuszt éjfélkor, gyerekpezsgőt bontani örömére, melyet meg is ittunk.

Éltem Budapesten, Egerben, Kecskeméten. Laktam Füzesabonyban, Pécssett. Végül Dormádon telepedtem le, ahol nagyobb részt nevelkedtem. A nyarakat, egyéb szüneteket mindig itt töltöttem. Ide jöttem haza egyetemi éveim alatt a nagyszülőkhöz, mikor az otthonom megtagadott.

E település másik szülőtte Remenyik Zsigmond, író (Dormánd, 1900 -Budapest, 1962), akinek mellszobra is készült itt 2010-ben.

Lassan egy évtizede el lett adva a családi ház, papa meghalt, mama anyukámékhöz költözött, én meg itt maradtam árván egy kísértetkastélynak nevezett tufa-vályog parasztházikóban, amit még apai örökségemből vettem.

Jelenleg tetőm felújításával bajlódom kisebb, néha nagyobb sikerekkel.

KÖLTÖZÉS

E szóról az életem jut eszembe. Egyebet sem csináltam, csak utaztam, költözködtem. Sokszor két-, vagy több laki életet éltem.

Gyermekkoromban elvileg Bélapátfalván is laktam pár hónapot édesapámmal és anyukámmal. Akkoriban még talán szerették egymást. Erre azonban egyáltalán nem emlékszem. Pusztán egy kép él bennem: ott guggolok egy domboldalban, és beszélgetek egy nénivel. Helyesebben a néni beszél, vallat, mint az idősek szokták, én meg mosolygok és hallgatok. Igaz volt-e, vagy csak álmodtam, ott történt-e, vagy máshol, nem tudhatom. A családban a múltamról beszélni nem lehet: tabu minden. Főleg az apukámmal kapcsolatos dolgok keringenek sok pecsétetes titokként az életemben.

Főbb városok még, mik engem jellemeznek: Budapest, Kecskemét (barátok között csak így: Kecsó), Korfu, Pécs és Eger.

Hogy hol szerettem a legjobban élni? Nem tudom.

Kecsón foglalkoztak velem a legtöbben. Ott vették észre, hogy valami nincs rendben körülöttem. Ők látták, mennyire magam vagyok a világban, hogy senkim nincsen.

Soha nem felejttem el Helénával a közös bulikat, a csajokkal a kocsmázásokat. Én soha nem ittam semmit. Nem volt szokásom. Még üdítőt sem.

Igaz, pénzem sem lett volna rá, erre azonban csak akkor döbentem rá, amikor Mareszék szerettek volna fizetni helyettem. Buszra valóm volt, oda biztos, haza meg sosem vártak igazán szívből.

SZERZŐDÉS

Sok szerződést írtam már alá életemben. Adásvételi szerződések robogóimról, lakásokról, tagságok, munkaszerződések, ügyvédi megbízások és egyebek. Sokat kellett tanúskodnom munkahelyeken.

A legjobban fájó aláírás talán az, amikor 2003-ban eljöttem az egri Sancta Maria Leánygimnáziumból. Töröltek a névsorból fél másodperc alatt, csak egy firkantásomba, és több hónapnyi családi unszolásba került. Hat és fél év egy pillanat alatt köddé foszlott. Az egyetlen megtartó közeg az életemben megszűnt. Azóta egymagam lebegek a végtelenben, helyemet keresem, közösségeket, munkahelyeket, párokat, vagy barátokat?! Mikor mit. Elfogadást. Szeretetet.

Két esküvőtől óvott meg az ég és az eszem. Kétszer akart belekeverni ilyen butaságba az élet, hogy szerelem és valós érzelmek nélkül kényszerből házasodjak. Ezekbe a kapcsolatokba véletlenül sodródtam. Na jó, kicsit én is kellettem hozzá, de nagyobb részt nem rajtam múlt. Magányomat a hazugságok nem enyhítették.

Szerződést szóban kötni veszélyes, a pénz, anyagi javak lehet, összekötnek, mégis végesek. Szavad adtad, hogy örökké együtt leszünk, évekkel később megtagadtál, eldobtál.

A második fájó, végzetes szignál tőlem, mikor Pécssett az ügyvédi irodában visszaadtam Édesanyádnak egykor közös lakásunk kulcsát. Békülni nem volt így lehetőség.

A történelemben a háborút békével zárták, zárják, bárcsak zárnák már!

DURRANÁS

Pezsgődurranás, búcsúzik az óév, már ha az éjfél ébren ér. Az én koromban aludni szokás. A virslit és a záptojást reggel főzik, a lencsét estére.

Zörögnek a fegyverek, süvítenek az ágyúk, a kanócai égnek. Véget ért ma valami bennem. Meghalt a magány, a nász utáni vágy szívemben. Beletörődtem, hogy egyedül kell leélnem az életemet. Nincs párom, nem is lesz már soha. Eldobnak, megvetnek itt miattad, Apa!

Berobban a motor, ha benzin éri, és durrog, száguld, repeszt. Legalább Pannóniád maradt volna örökbe, emlékül Tőled. Használni sem tudnám, jogsim kopik, kihasználatlan, nem hosszabbítom, fölösleges.

Attila oldalkocsis T20-ast újított fel. Segítettem neki tisztogatni a küllőket. Az ország valamennyi pontján, zugában jártunk alkatrészért. Voltunk Fóton Fóti Gyulánál, a legnagyobb szakértőnél, Markazon, ahol erre szakosodott kárpitműhely van. Vagy már csak volt. Mint mi, párban, társként. Könnyen elmúlik minden manapság: a vágy, a szerelem; maga az élet. OT-jelzést, rendszámot nem kapott a járgány, indulni sem indult, még mikor együtt voltunk. Így nem sajnálom, hogy mást tologatott benne az esküvőjén, nem engem. Miért számít ez még?! Bár tudnám, de magam sem értem. Úgy tűnik, hiába szerettelek téged.

Pezsgődurranás, szakad az égbolt, a csillár leesik a földre. Megérkeztek a fecskék, itt az új év! B.ú.é.k.!

ÖSSZEFÉRHETŐSÉG

A legösszeférhetőbb lények a Földön a kutyák. Nekem is volt egyszer egy keverék fehér jószágom fekete foltokkal. Szerettem nagyon. Hosszabb kórházi tartózkodás miatt azonban el kellett ajándékoznom. Elidegenedett tőlem teljesen. Mások etették, ápolták. Megszerette új gazdáit, elfelejtett engem. Nem hasonlított a menő dalmatákra, csak hangyányit. Eredeti volt, igazi. Neve attól függött, mennyire kedveskedtem neki, vagy mennyire haragudtam rá. Általában csak így hívtam: Kicsi Kutyám. Néha Bömbi, mikor egy barátnőmre emlékeztem. Sportolgattunk együtt. Atlétika, kézilabda, méta, zsinór és még sorolhatnám. Sok minden nem köt hozzá. Pár év és leginkább a sport. Szerettük egymást. Utunk azonban szétvált. Pestre költöztek, emlékszem, otthagyták a sulit. Jól tette. Hamarabb nálam. Nem adott annyit az az iskola, mint amennyit elvett, úgy érzem, ezt gondolom.

Nagy volt az egyezés Kicsi Kutyá és köztem. Felváltva aludtunk az új házban. Egyik órában Ő vigyázott rám, a másikon én rá. Üres volt a kégli, zene nem szólt, harsona, rádió nem volt. A laptopot eladtuk kenyérre, a netet nem hozták be. Így éltünk mi ketten, boldogan. Kárpótolta a hiányzó láncszemeket ez a lény az életemben. Csak sírtam az ágy szélén, és rá gondoltam. Arra, hogy hűségével bárcsak átkarolhatna, pici tappancsát kezembe tenné, megölelne, önzetlenül helyettem a mennybe menne.

HALANDÓSÁG

Halhatatlannak tűnő istenek névsorával kezdtük gimnáziumi tanulmányainkat. Héra, Mars, Jupiter, Pallas Athéné, Hádész... Vagánykodhatnék, de hirtelen most ennyi jut eszembe. Latin, görög szavak: földanya, ősapa, Vesta-szüzek hada, az a jellegzetes csecses farkaskutya. Göröghon, Róma... a Thermopülai-szoros, mind elestek egyszer. Romok, rotundák maradtak csak a későbbi koroknak fenn.

Haladó vagyok, néha mégis az ellenkezőjét érzem. Azt, hogy örökké fogok élni. Lehetséges-e, majd az idő dönti el. Az egyetlen Isten lazán ezt ígéri. Azt, hogy visszaáll a paradicsomi lét. Szép lesz minden, mint a kezdetén. Melletted nem éreztem az időt, csak sodródtam az árral. Karjaid között mindig, egy Apriliával.

A görög-római mitológiában az volt a szép, hogy még érdekelt is minket. Kiváló iskola, latinórák hada. A magyar legendákkal kevesebben foglalkoztak. Tananyagként nem szerepelt sajnós. Pedig mennyivel értékesebb! Valóság az alapja, nem holmi mende-monda.

Esta hat óra lassan. Dionüszosz szinte már az összes borát megitta.

Tavaszodik, serken a szőlőtőke. Meséket nézünk, mert a valóságtól félünk.

Háborgó tengerek és lázadó fellegek. Mirtuszkoszorú-hegyek. Egyet talán én is elnyerek. Emiatt szenvedhetek.

ETETÉS

A babákat többször kell etetni egy nap. A csajok egy életen át nyelik a hazugságokat. Jobb esetben. A halakat is be kell etetni, hogy horogra akadjanak, hát még a nőket! Volt egy srác az életben, aki meg is szöktetett volna a családom kíntásai elől, akkor azonban még nem tudtam értékelni, felfogni, megérteni ennek súlyát. Vagy csak egyszerűen az volt a baj, hogy mást szerettem. Ő érezte-e az adott helyzetben, nem tudom. A szüleivel mindenesetre megbeszélte, hiszen velük lakott. Azóta is velük él.

Ő szokott járni a Tisza-tóra pecázní. Sok ismerősöm törzshegye ez. Többen hívtak már, Ő is. El még nem jutottam, igaz. Attilával voltam ott utoljára, ha jól emlékszem. Azon a helyen vetett meg végleg. Hiába könyörögtem, hogy kezdjük újra, értelmetlennek tűnt minden könnycsepp, mely igazgyöngyként mosta arcomat, olyan mélyről fakadt. Hiába.

Üres volt a part, még horgászok sem birtokolták akkortájt. Rossz idő volt, viharos. Elfújta mindent. Csókjainkat, nem létező bókjaidat. A közös éveket, az emlékképeket. Picinyünk nem született, nem is akartuk. Csak habzsoltuk az éveket, motoroddal a kilométereket. Elmúlt minden.

Vitatott, hogy télen jó-e, ha különböző magvakat, szalonnát, almát adunk a nálunk ragadt madaraknak. Nem az eledelek ízletességével, megfelelőségével van baj, pusztán azzal, nem tudni, jót vagy rosszat teszünk-e velük. Elfelejtenek "vadászni", megküzdeni élelmükért - mondják. Veszélyes, hiszen ha hozzád szoknak, nem felejtethed el tálkájukat soha, itatójukat meleg vízzel kell töltened. Papa is etette a cinegét. Mára azonban mindennek vége van. Minden elmúlt.

SZÉLERŐMŰ

Ausztria és országunk határában régóta lehet szélerőműveket látni. Ez a szerkezet a természet erejével állít elő energiát. Hatalmas, fehér, repülőgépre emlékeztető propellerek hajtják malrát, termelik az áramot. Egyre több helyen vannak ilyenek. Először akkor láttam, mikor Németországba utaztunk dolgozni. Egy szállodát pakoltunk ki ismerősökkel, anyumék főnökével. Szép idők voltak, izgalmas napok. Fizetségünk mellett egy strandolás volt az ajándék.

Akkoriban még szerettem lubickolni, pancsikolni nyaranta. Hatalmas gumicsónakokban siklottunk le a zárt, tágas terű csúszdákön. Nagy élmény volt. Abban az időben Magyarországon még nem voltak hasonló jellegű építmények a vízpartokon. Csak a hagyományos, kék színű csúszkák.

Ahogy telnek az évek, egyre inkább próbáljuk hasznosítani a természet energiáit a mesterséges, környezetszennyező megoldások helyett. Napkollektoros tetők épülnek, és még sorolhatnám. Hazánkban is elkezdődött pár éve intenzívebben a szelektív hulladékgyűjtés. Sárga, zöld kukákat adtak a hivatalok vidéken. Meglehet, vannak, akik cefre gyűjtésére használják, én bevallom, az egyiket néha locsolásra. Nem messze tőlünk van egy veterán, még működő ivókút. Sokan hordják onnan a vizet a háztartásokba, praktikus.

Miután kiürítettük a hotelt, itthon eladtuk a függönyöket, ágyneműket, ágycakot, TV-ke, rádiókat, mindent, amit csak tudtunk. Persze órabérben sajnos. De legalább így is kerestünk egy kevéskét.

Így teltek a 90-es évek, így szállt a gyerekkor lassan el.

KÖLDÖK

A köldöködből születtem, azzal csüngtem lét és nemlét között sokáig. Onnan táplálkoztam, szívtam véredet, minden engem éltető elemet. Tekeredett volna már akkor körém az a zsinór, szakadt volna el a szál, hogy levegő ne érje zsenge ajkamat, tüdőmet, csak a magzatvíz, melybe bele is fulladhattam volna akár. Úgy érzem, nem kellettem. Nem kívánt gyermek vagyok, mégis megszült anyám. Köszönjem-e neki, vagy szidjam érte, nem tudom magam sem.

Anyák napja közeleg, május elseje van, a munka ünnepe. Kivételesen nem dolgozom, koncertre készülünk. Tavaszodik lassan, még sincs még egészen meleg. Elsivatagosodik az ország. Kiskoromban láttam egy riportot, mely megjósolta ezt. Akkoriban hihetetlennek tűnt, mára azonban valóság lesz.

Anyák napja közeleg, ezzel a verssel köszöntelek Titeket fel:

Anyák napjára

Köldököd táplált, apám csókja égetett.
Így született meg ez a nem kívánt szerelem-
Gyerek. Szerettétek egymást, azt gondolom.
Mint mindig, mamám kavarhatott.
Isten éltesse ennek ellenére őt is,
Ki felnevelt, és Téged, ki megszült,
Akinek köszönhetem az életemet!

ZÜMMÖGÉS

Légyzümmögés, szúnyogok morajlása. A jeges tengerek zúgásától tompa a fülem, nem hallom szíved suttogását. Az enyém üvölti, hogy akar, kíván, míg te megvetsz engem. Jön a tavasz, élednek a rovarok. Ablakomra szúnyoghálót húzatok. Lelkedre kötöm, hogy szeress, ami fölösleges. Csak nevetsz rajtam, boldognak nézel. Ám legyen! Gondold így, nem érdekel, hisz döngicsélnek a rovarok, így én újabb szerelmet kaphatok.

Zümmögnek a legyek, csípnek a szúnyogok. Ebben az évben a Duna partján nyaralok. Bérelek egy csónakot, egészen a boldogságig utazok. Evezőmet gályarabok hajtják, érzéseim gyöngyszemei. Ebben az évben Petivel maradok. Döngicsélnek a sihederek, nézik barna szemeimet. Én azonban nekik csak csalfa mosolyomat adom. Többre nem tartom balgaságuk, valamennyi csalóka, hazug pillantásuk. Morajlik, zúg a haldokló Tisza. Kiapad a szárazságtól vize. Ég a galagonyás, és a nádfedeles házak. Lelkemet perzselik még mindig hazugságaid.

Tavaly a Balcsin, levendulák között, idén nyeregben, biciklin töltjük majd az estétet. Újra együtt, talán ez a lényeg. Csipkednek a darazsak, kóstolgatják véretem, rózsáim nedűjét a méhek. Porozzák virágaimat. A pünkösdi rózsa a kedvencem. Ajándékba kaptam, évről évre terebélyesebb. Mocsári mályvát elvitte az aszály.

Megértem végre, hogy nem kellek neked. Tudomásul veszem. Ennek megfelelően élem életemet.

NYAVALYGÁS

Nincs kedvem felkelni, nem szeretnék boltba menni, unom az életemet. Hagyd békén a hajamat, fáj! Már megint hív, hogy ráz-zam le? - és az ehhez hasonló mondatok ötlöttek fel bennem meghallván ezt a szót: nyavalygás. Minden Verslista-találkozó előtt is ugyanez van. Nekem ez a bajom, a másiknak valami más. Nem tudhatjuk, mindez valóság, vagy pusztán hiszti, nem akarás. Attila sem tudja sokszor eldönteni, így inkább ránk hagyja.

Kiskoromban taslit kaptam, ha valami ellen lázadtam. Elhallgattattak. Nem volt helye kifogásnak, visszaszájalásnak.

Jól megy annak, ki válogat a menzán. Nem volt divat régen konyhai ebéd helyett pizzát rendelni. Változik a világ.

Jaj, hagyj már!

Nincs kedvem felkelni, nem szeretnék boltba menni, se dolgozni ilyen korán. 3:30 reggel, kelt a vekker, egy órán belül indulás, rohanás a buszhoz. Helyesebben séta. Nem szeretem a kapkodást. 15-20 perccel hamarabb mindig ott állok, és várok. Jó a csapat e korai járaton, szeretem. Bóbiskolunk. Már akinek van rá lehetősége. Aki a végállomásig utazik, annak mindegy. Ki köztes állomáson száll le, mint én, annak nyitva kell tartania csipás szemét, nem alhat tovább. Figyelnie kell. Valamelyik nap hazafelé bebambultam, kis híján egy faluval messzebb landoltam.

Ne már!

Nyáron megint máshová sodor a beosztás! Strandon leszek kabinos. Jaj, ne már!

KÖLTÉSZET

E szóról mindig a mirtuszkoszorú, vagy az irodalmi Nobel-díj jut eszembe. Elérhetetlen álmok, melyeket annyira már nem is vágyok.

“Az igazat mond, ne csak a valódit” - fogalmazta meg József Attila.

Mi a költészet szerintem?

Egy másik világ, ahol a képzelet és a valóság találkozásra vár.

Rímes, rímetlen gondolatok versekbe szedve, rövid sorokba tömörítve. Szabadon száguldoznak az álmok, melyek itt helyet találnak.

JÓSLÁS

Sok ember szeret jósolni, fekete mágiához fordulni. Én csak hallgatójuk vagyok, s hogy hiszek-e bennük? Nem tudom. Inkább nem, mint igen. A horoszkóp azonban más. Tudományos dolgokon alapszik. Szeretem a csillagászatot, állatövi jegyekről olvasgatni. Igaz, kevés időm jut rá. Regisztrálva vagyok egy-két oldalon, onnan jönnek a napi leírások. Sokszor be is következnek, aktuálisak.

Fiatal voltam, mikor életemben először jósoltak nekem. Vonaton utaztunk, egy hölgy felajánlotta, hogy kártyát vet, ha szeretném. Szinte tukmálta magát. Pénzt nem kért érte, mégis féltem elfogadni, hiszen az Egyház azt tanította, az iskolák, hogy helytelen, eretnek dolog. A történelemből is derenghet egy-két eset ezekkel kapcsolatban: például a boszorkányégetés.

A számmisztika jut még eszembe arról a szóról, hogy jóslás. Volt pár olvasmányom, szerettem őket nagyon. Még Budapesten vettem ezeket a pályaudvaron. Szórványos emlékek maradtak belőle, és sajnós, mint egész könyvtáram, elajándékozásra került.

Sokan próbálták már kusza múltamat, nem létező jelenemet, jövőmet megfejteni. Ki így, ki úgy. Kíváncsi az ember. Visszajelzésre vár, vagy csak játszik? Rengeteg online, facebookos lehetőség adódik napjainkban. Egyre több. Sok becsapás, megtévesztés, szemfényvesztés, időrablás.

KÖNYVTÁR

A könyvtár különös, szent hely. Ha tehetném, reggeltől estig minden szabad percemben ott üldögnék, de sajnós nem tehetem. Falunkban alig egy órácskát van nyitva. Szinte értelmetlen az egész. Mindig dolgozom. Meg aztán nem szeretem elhozni a könyveket. Jobb, ha jó helyen vannak.

Nálam semmi nincs már megbecsülve. Jön egy gondolat, és továbbáll tőlem minden tárgy. Legyen az hasznos vagy haszontalan, értékes vagy értéktelen. Csak az marad, ami a hétköznapi élethez nélkülözhetetlen: ruhák, mosógép, téli kabátok, amikre ebben a szeles időben szükség van.

A másik könyvtárban meg ott ül Varga Dani. Szomorú, de kizáró tényező, hogy egy helyen üldögnék. Jó lenne egy könyvtári törzshely.

Fővárosi éveim alatt a Széchenyi könyvtárat látogattam. Jól éreztem ott magam nagyon. Oda menekültem a zsidó koleszos csajok elől. Nyugodt világ volt az ottani zajongásokat leszámítva. Bevittem a jegyzeteimet, és ott tanultam, többek között. Szakdolgozataimat is ott írtam. Kettőt, mivel az elsőt nem akarták elfogadni.

Máté a Szabó Ervinbe járt, így nem tudunk ott véletlenül vagy kényszerre találkozni. Ezek az idők is elmúlnak.

Az egriek busszal küldik falura olvasmányaikát, a Bródy Sándor intézmény szervezésében. Bizonyos időközönként cserélik a helyi általános iskola könyvtárát. Előfordul, hogy egy mozgó busz érkezik, hogy kielégítse a vidéki közösség csekély igényeit. Ilyen szerényen gazdag lehetőségek kínálóznak Dormánd térségében.

SÁRKÁNY

Házisárkányokkal vannak tele a háztartások. Állítja a másik nem, aki a teremtés koronájának érzi magát. Tulajdonképpen az is, hiszen a Biblia szerint ők voltak előbb, majd mi belőlük vétettünk. Isten tett egy próbát, azonban csak fél sikerrel járt: Ádám nem boldogult egyedül, így Teremtőnk gondolt egyet, az első férfi oldalbordájából megalkotta a nőt is, életet lehelt beléjük.

Hogy a tyúk volt-e előbb, vagy a tojás, itt legalább eldöntött a kérdés: a kakas.

Pár éve szerettünk volna papírsárkányt eregetni, de olyan meleg, szélmentes volt a tavasz, hogy nem jártunk sikerrel. Elmentünk a Tisza-partra, a határba, Erdőtelek környékére. Régen ott lakott egy lány, akivel hosszú évekig tartottuk a kapcsolatot. Nem szerelmi viszonyt ápoltunk, mielőtt félreértene bárki. Ugyanakkor barátinak sem mondhatnám, hiszen házam vásárlásakor megtagadott, törölt életéből végleg. Most már hiába is kopogtatna, nem esnék még egyszer abba a hibába, hogy bocsánatomat nyerve, mint mikor egy nyaralásunk során rettentően megbántott az anyukájával. Elég rigolyás teremtmény, fura szerzemény. Olyan igazi hisztis p*a. Nem plázacica, csak szereti kivívni az igazát, nem létező eszmékért harcolni. Szabadelvűnek vallja magát. Én konzervatívnak.

A valódi sárkányok ellen hercegek, királyok harcolnak, hogy megszabadítsák börtönükből a királykisasszonyokat, így elnyerjék kezüket, vagy inkább hozományukat. Hiszen ki hisz manapság a tiszta, őszinte, mélyről jövő szerelemben? Hogyan is gondolhatnánk, hogy a mesék valók, igazak is lehetnek?! Ezt a butaságot még Süsü sem eszi meg vacsor helyett.

ANYA

Csak egy rövid, komor, mély hangrendű, mélabús szó telistele fájdalommal. Legalábbis számomra. Hogy miért? Erre pár napja jöttem rá. Beszélgettem egyik új munkatársammal, Lídiával, aki azt a kérdést tette fel, hogy kire haragszom a világon a legjobban. Nehéz elismerni, de rövid gondolkodás után anyukám jutott eszembe. Egyedül Ő. A következő kérdés persze az volt e mélylélektani elemzési folyamatban, hogy mi ennek az oka. Erre picit nehezebb volt felelni, csak könnyek között sikerült: mert nem szeret.

Szóval anyukám szeretete nélkül nőttem fel. Annyit törődtek velünk, hogy tisztán jártunk, kulturált körülmények között nőtünk fel. Érzéseket, jót azonban nem kaptunk. Csak a kötelező létminimumot, hiszen félárvák, vagy inkább teljesen árvák voltunk nővéremmel. Húgom volt a kis közös, rá még költöttek is, sok mindent megkapott. Meg is lett az eredménye, mindenki őt kényeztette. Nem sajnálok tőle semmi fizikai ajándékot, juttatást.

Számomra csak az fáj, az sajog, hogy soha nem volt anyukám, apukám pedig halott.

NÁRCISZ

A nárcisz a tavasz egyik legszebb, legegyszerűbb virága. Hírnök. Csakúgy, mint a tulipán, ibolya, orgona, gólyahír, hóvirág. Jelzik közeledtét a jó időnek. Régebben legalábbis így volt. Most hiába tündökölnek e csodás növények, éjjelente néha fagy. Pünkösöd közeleg, nyílik már az ünnep rózsája, és még mindig hideg szelek járnak.

Egyik este megfáztam. Azt gondoltam, májusban megengedhetem azt a luxust magamnak, hogy téli kabát nélkül induljak dolgozni. Rossz ötlet volt. Úgy átfagytak a porcikáim, hogy még most is reszketek, remegek, pedig eltelt azóta több mint egy hét.

E virágról mindig Csokonai sorai jutnak eszembe:

"Kertem nárcisokkal / Végig ültetéd; / Csörgő patakokkal / Fáim éltetéd; / Rám ezer virággal / Szórtad a tavaszt / S égi boldogsággal / Fűszerezted azt."

Furcsa, hogy mennyire nem éreztetik Petőfi, Csokonai, Váci Mihály irodalmi fontosságát. Nem körmönfont szavakat használtak, mégis többek a szememben bárkinél.

A tananyag alfája és ómegája szegény József Attila, akiről mind a mai napig nem tudjuk, hogy öngyilkos lett-e, vagy csak baleset volt a halála. Örök talány. Olyannyira felhívta ezzel magára a figyelmet, hogy még a költészet napját is az ő nevéhez kötjük.

JÁTÉK

Játsszuk azt, hogy szeretjük egymást! Lehet, nincs így, mégis jó érzés hinni, hogy vannak ilyenek.

Kiskorom kedvenc játéka a Ki nevet a végén volt. Biztos sokan ismerik, egyre többen azonban nem, azt gondolom. Napjainkban egyre inkább kezd kihalni a papír alapú kultúra az élet valamennyi területén. Online felületen zajlik minden, virtuálisan. Így fejezzük ki érzéseinket is sokszor egymás iránt a találkozások helyett.

Eleinte mókásnak tűnt, azonban napjainkra egyre betegesebb ez a függőség. Csak ülünk a vonaton, csillognak a fények a sötétben, visszatükrözi őket az üveg, sokan lehet, nem is tudják. Így beeláthatunk a másik gondolataiba, ha hangját nem is halljuk. Utazunk a buszon bedugott füllel, nem látunk, nem hallunk. Pislákolnak itt is a telefonok, hogy tudhassuk, mit csinál éppen a másik. Van, ki filmet néz, vagy épp csak olvas. A legtöbben Facebook-oznak, Instán lógnak.

Divatos volt az ország, város, fiú, lány... Sokszor még tollunk sem volt hozzá, vagy fölösleges lap, hogy feljegyezzük a feljegyzendőket.

Mégis boldogok voltunk. Örültünk egymásnak, önfeledten oldódtunk fel egymás társaságában.

Kedvenc játékom manapság a SZERETET, még akkor is, ha egyre kevésbé létezik, kihalt teljesen.

ÜLEDÉK

Homokos üledékben úszik a Balaton vize. Milyen puha és jó benne dagonyázni, a partján várat építeni, mit úgylis elmosnak a hullámok. Vagy egyszerűen elfújja a szél. Kiskoromban még iszappakolást is készítettünk belőle egymásnak. Elástuk társunkat e puha, nyirkos anyagba. Üdülők voltak a magyar tenger partján, hangos kacajok.

Balatonszárszóra mentünk sokat, hiszen itt volt a Fémműveknek az üdülője. Néha persze a táj fővárosába is eljutottunk, Siófokra, a nagyszülőkkel. Vonattal utaztunk, mert szabadjegyünk volt. Ez minden vasútnál dolgozónak és családtagjának kijárt. Én édesapámtól kaptam örökségbe ezt a kedvezményt. Egy évben egyszer még külföldre is el lehetett volna jutni roppant kedvezően, mi azonban soha nem éltünk ezzel a lehetőséggel. Szaladgáltunk vele iskolákba, hivatalos ügyeket intézni, meg ilyenek.

Papám mindig zavaros bort ivott az úton, saját készítésűt. Lőrének nem mondanám éppen, neki ízlett. Savanykás volt, cukorbetegként nem tett hozzá túl sok édesítőanyagot. Ízét még most is érzem a számban. Felnőttként egyszer megkóstoltam.

Strandokon, vízpartokon azonban ő is sört ivott. Nem sokat, egy-két pohárral. Mi lángost, fagyit kaptunk, majd indultunk is haza.

A dűnék hamar eltűntek a látóhatárunkból. Velencei-tó, Budapest, Gödöllő, Hatvan, Kál, és otthon. Édes otthon. Ahol tovább lehetett dagonyázni locsolás közben a sáros ingoványban, az agyagos iszapban.

TŰZKŐ

Játszadozom a gondolattal és veled. A tűzköves öngyújtókat szereted. Persze abból is a legjobbat. Azt ígérted, holnap meglátogatsz. Nem szoktál becsapni, így utolsó filléreimből bevásároltam neked. Ha esetleg baj van, kérek anyától, mostanában ad. Cigit is vettem, Arany Marbit. Mostanában azzal élsz, régebben az erősebbik verzióját, az eredetit, a pirosat szívtad. Nívósabb, elegánsabb volt, de hát ez van. Le akarsz szokni, mindig krákoksz, így Halls cukorkával is megleplek, plusz egy Milka csokis nyúllal. Tudtad, hogy ez a márka tulajdonképpen, egy bibliai női név? Mármint a Milka. Én sem régóta vagyok a birtokában ennek az ismeretnek. Roppant érdekesnek tartom a Könyvek könyvében szereplő neveket, helységneveket. Rengeteg dolgot megmagyaráz ez az Írás. Nehezen érthető, akár a Te viselkedésed néha.

11 éve ismerjük egymást, szinte napra pontosan. Chipset is szereztem a boltból. Mázli, hogy nyitva volt. Már minden COOP ABC-t felújítottak a környékünkön: Füzesabony, Besenyőtelek, Maklár; csak ezt nem. Ablakok kiverve, fúrás-faragás és egyebek. De üzemel. Egyéb dolgokkal is szeretnék meglepni. Most soroljam? Kóktélos Top Joy, akciós Cini Minis. Nem mintha teljes árú dolgokra nem telne néha, de jó érzés olcsóbban hozzájutni a dolgokhoz. Felemelő érzés.

Feléled vajon a régi tűz közöttünk? Nem tudhatom. Szerettelek. Hiába dobtál el, valamit még tartogatok számodra. Egy apró, filléres meglepetést.

KECSKEGIDA

A faluban él egy asszony, aki kecsketejet árul. Nem szeretem, ha gidák születnek, mert olyankor akadozik az ellátmány. Benyelik a kicsik a táplálékot. Érdekes íze van. Évtizedek óta álmodtam, hogy megismerjem ezt a terméket, hogy ne csak dobozos tejet, helyesebben bocitejet lássak. Régen még tartós sem volt. Kannákban hordtuk, melegen öt órákor, frissen, mikor lefejték. Kék dobozban, zacskóban árulták másnap lecsomagolva a boltokban, ami csak pár napig állt el. Ultrapasztörözött kecsketejéről még nem hallottam. Fagyasztás után nem a legjobb, felvizesedik. Joghurtnak kitűnő. A mesében a farkas a gidák bőrére pályázott. Megette szinte mindet. Persze minden jó, ha a vége jó, végül megmenekültek valamennyien.

Diákéveim alatt megfordultam egyszer-kétszer Verseggy nyelvűvelő megmérettetésen. Rengeteg idegen, régies szót kellett ismerni. A fiatal kecske másik neve a gödölye volt. Ezzel a lehetőséggel kárpótoltak, mivel selypítésem miatt a Kazinczy versenyre alkalmatlannak tituláltak, holott szerettem hangosan olvasni, mesélni. Minden kézimunkaórán, mert nekünk még ilyen is volt, én közvetítettem az aktuális könyvet, melyet Ilona nővér hozott be. Csakúgy, mint a templomban a misén az olvasmány-, vagy a könyörgés részeket. Az iskola logopédusa, aki egyben a kollégium igazgatója is volt, nem tartotta ezt nagy problémának, így nem foglalkozott velem, nem vállalt. Fogalma sem volt róla, hogy mekkora szívfájdalom volt ez nekem. Hiába! Ez a lehetőség mindenkinek járt rajtam kívül. Mint ebben az iskolában sok minden.

PARITTYA

Régi játékszer a parittyva. Inkább fiúknak való játék volt. Mielőtt azt hinnétek, olyan öreg vagyok, hogy használtam ezt az eszközt, megnyugtatlak titeket, de inkább magamat, hogy nem. Az én időmben már légpuskával irtották a madarakat, idegen macskákat az udvaron. Papa legalábbis így csinálta. Nem szerette a betolakodókat a portán. Egy Y alakú fadarabból és egy darab gumiból készült ez a csoda. Hasznos is volt, ugyanakkor mókás. Persze kellett hozzá még egy kő, lőszer gyanánt. Ezt a rugalmas részbe kellett helyezni, megnyújtani azt, célozni és lőni. Vigyázva, hogy be ne törd vele az ablakodat, mint az Indul a bakterház című filmben Bendegúz a suszter kirakatának üvegét.

Régen természetes anyagból készült minden. Nemcsak mesterséges babákat tologattunk, úgynevezett Buci vagy Kati babákat, hanem készítettünk nádból furulyát, pitypangból koszorút. A Barbie baba is hatalmas áttörés volt. Sokáig gyűjtöttem rá a pénzemet, hogy nekem is legyen egy.

Mostohanővérem mindent megkapott a mamájától, hamarabb, mint én. Neki volt legója, sok mindene. Húgomnak is: memóriakártya, amit akkoriban még nagyon szerettem, Hupikék törpikék kazetták, a Harry Potter-könyv valamennyi része. Fel sem tűnt, milyen pimasz vagyok, hiszen én többet használtam őket, mint ő. Húgi kapott meg a legeslegtöbb dolgot. Nem sajnálok tőle semmit, még a szeretetet sem. Csak azt, hogy nekem nem jutott abból sem.

BALETT

Egy balettjátékot, a Diótörőt sokáig szerettem volna megnézni. Nem jött össze. Akkoriban már nem Pesten éltem, nem volt Máté, hogy irányítsa kulturális életemet.

Persze a sok-sok diót törhettem egy életem át. Hatalmas diófák vannak az udvarunkon. Majd eltáncolom, ahogy szedem a lehulló leveleket, melyek nehezen bomlanak le. Gereblyézem az őszi nyirkos avart, hogy megtisztuljon a föld. Minden ütés a kalapáccsal fáj ujjamnak. Nem tudok ma valahogy koncentrálni. Álmodozom. A seprű heget ejt érzékenynek nem mondható tenyeremen. Sok sebet kapott már ő is, akár szívem.

Egyszer ellejtem azt, hogy szeretlek. Úgy, mint te engem. Sehogys. El fogom felejteni a neved, miközben a nyirkos leveleket sepregetem.

Velencében a
Hangulat izzik, táncos
Világ, vad izzás.

Kis
Lábak
Érzékeny
Szívek. Táncolj!
Én énekelek.

BORRAVALÓ

Csak nézek ki a fejből, és azon ábrándozom, milyen jó lenne, ha lenne. Ülök az utcán, kalapom lengetem, álmodozom: bár csak egy kis plusz pénz állna a házhoz! Elmehetnék pincérnek, dőlne a borraivaló, de kinőttem belőle. Bájos mosolyomat mindig is nagyra értékelte a közönség.

"Színház az egész világ, és színész benne minden férfi és nő"
(Shakespeare)

Eljátsszuk, hogy éhezünk, érezzük, ha van. Kalandozunk a gondolattal, hogy telve zsebünk és hasunk.

Korfun tölthettem nyári gyakorlatomat felszolgálóként egy all inclusive szállodában. Egyszerre volt szörnyű és varázslatos. A táj magával ragadott, ugyanakkor dolgozni kellett keményen. Még a munka sem kedvetlenített el, inkább az a nagy mértékű pazarlás, melyet ott láttam. A fentebb említett szálláshelyekről annyit kell tudni, hogy fix összegért korlátlan fogyasztás biztosított az ott elszállásoltak részére. Welcome drinkként egy jól mixelt koktél, majd dőzsölés az élelemben. Fél percenként ürítettük az asztalokat a teli tányérokkal. Megrázó volt, hiszen sokan éheznek.

Rengeteg Trinkgeld ütötte a markomat, kellemes társasága voltam az ott tartózkodóknak, melyet teljes egészében megtarthattunk. Szép idők voltak, jó emlékek. Tengerparti, ismételtetlen csoda.

MACSKAKAPARÁS

Általános iskolában a tesi mellett az írásórákat utáltam a legjobban. Kislabdadobásból nem értem, hogyan kaphattam meg akkoriban a kettes érdemjegyet. Ennél már csak az érthetetlenebb, hogy a gimnáziumban az egyik legjobb kézilabdázóvá váltam. Métáztunk, zsinóroztunk; edzésnaplót vezettünk. Helyesebben csak én.

Sportfelelősként feladatomból volt a csapatot összeállítani, beugrókat választani a mérkőzésekre. Szerettem nagyon. Veretlenek voltunk, míg én irányítottam az osztályt. Fellengzősnek tűnhetek, de így volt. Gyöngybetűkkel véstem a neveket minden nap a papírkötegre.

Elemi iskolás tanáromnak le kellett volna postáznom, később érett meg az oktatása eredménye. Vagy csak egyszerűen szeretni kell azt, amiről ír az ember. Nem tudom. Ezek az oldalak olvashatóak voltak. Háromsoros csíkos füzetben tanultuk a betűvétezt. Hamar elfelejtettük, vagy nem is értettük soha. Fölösleges, elpazarolt percek.

Az egyetlen sem sok hasznát vettem: macskakaparás volt minden jegyzetem. Manapság a virtuális valóságban remeg a kezemben a toll. Fogalmam sincs, hogyan kanyarítsam a sorokat. Hiába írtam tizenegy oldalas levelet neked, te sem értetted. Bár lettem volna analfabéta, tanulatlan bölcs, aki pusztit nyom helyette az arcodra, ha már te képtelen voltál rá, vagy mondtam volna csak ennyit: szeretlek. Lehet, ellöksz, de legalább lett volna felelet.

ALVAJÁRÓ

Vicces dolog tízévesen kollégiumba kerülni és ott felnőni. Furcsábbnál furcsább emberek élnek összezárva ezekben a létesítményekben. Volt, ki magában beszélt, más alva járt; akadt, aki futni szeretett, egyesek könyveket olvastak, vagy épp kézilabdáztak. Én melyik voltam? Ne kérdezd! Talán az, ki vallatott, mert sohasem aludt. Egy nevelőtanárunk mondta, valami apácaféle, hogy az alvás bizonyos fázisában nyitva van a szemünk. Ha ilyenkor bármilyen kérdést felteszel, nem tud hazudni a másik.

Egyszer lehetőségem nyílt kipróbálni ezt. Érdekes, de ebben az esetben az első gondolat, mely felmerül, hogy ébren van-e a másik. A felelet: NEM! Azt hihetnéd, hogy kamuzik, de a szintizta igazat állítja. Szóval te elkezdesz egy alvó emberrel beszélgetni, persze a leghülyébb kérdés jut eszedbe, semmi értelmes. "Gizi! Van rajtad bugyi?" Mert láttuk, hogy nem szokott hordani. Értelmes társaság. A lány beismerte minden bűnét, fehérnemű nélkül alszik, majd felébredt. Sírva hallgatta az esetet.

Komolyabb dolgok is történtek persze. Éjjel ugyanaz a Gizi az ágyak között sétálgatott. Kár volt nevén szólítani, azt hittük, szörnyet hal. Mi akkor persze nevettünk, pedig ez rossz vicc volt. Utólag tudtuk meg, hogy a hirtelen felébresztett holdkóros akár meg is halhat, ha megrémisztik. Nem csak akkor, ha a háztetőn ténfereg, mint a filmekben. Gizink szerencsére túlélte az esetet, csak összeesett bugyi nélkül. Nem láttunk, nem is hallottunk többet.

FEKVŐHELY

Kicsi kutyámnak mellettem a helye, nincsen fekhelye. Gombóc, Bömbi, mikor hogy hívom, nélkülem nem élhet, és én sem az Ő jelenléte nélkül. Kéz a kézben jártunk: pórázon, vagy anélkül. A lényeg, hogy mindig együtt, mint veled régen Pécssett. E kutyus kárpótolt mindenért. Helyesebben majdnem. Egyetlen bűne volt, hogy csak ugatott, szólni nem tudott, nem válaszolt, a bajban ő is elhagyott. Pedig enni mindig kapott. Mikor mit. Amit én is ettem. Felváltva vigyáztuk egymás álmát, hol Ő aludt, volt, hogy én az új házban. Félő tekintettel búcsúztunk egymástól. Azt hittem, nem felejt el sosem. Mégis így történt. Vagy csak haragudott? Nem tudom. Hazatértemkor elajándékoztam, mert elidegenedett tőlem. A legszebb takarómat terítettem le neki mindig a kopár földre. Mégis elhagyott!

Ágyuk nincsen a
Macskáknak, puszta alom -
Ebben alszanak.

Kórházi ágyak
Rémképe kísért, míg a
Földön létezem.

Örök fekvőhely
Sírod, Papám. Onnan nincs
Már tovább, véges.

KANÓC

Leégett gyertyák ócska kanócaival van tele a ház és a kuka. A szemetesládában landolt minden érzés és gondolat, ezer terv, valamennyi vágy, és minden közösnek hitt álom. Több mint száz égő mécsessel leptél meg, valami jobb borral ünnepeltünk, melyet munkahelyemen kaptam.

Mindezt jegygyűrű, arany nélkül. Szívszorító volt. Örömteljes és fájdalmas, hogy komoly szándék nem volt benned, melyre én hatalmas hisztivel feleltem. Csonkig égett gyertyáid hada, eltűnt a parázs, maradt a magányos egyedüllét nélküled.

Magány van sírod
Mellett, csak mécsbelei
Égnek szemednek.

Gyertyát gyújtottam
Sírodon, Nagypám. Ez
Emlékezzon Rád!

Szerelmed égett,
Lángolt. Majd egy fekete
Kanóc maradt csak.

Száz mécses égett
A Tettye helyett Pécssett -
Nem ezt ígérted.

FEJETLENSÉG

Zúrzavar, káosz és fejetlenség,
Esztelenség, rablások, fosztogatás -
Ez ma a Világ.
Szeretném sokszor másképp látni,
Azonban nincs kiút.
Csalások tengerében élünk.
Bankban, interneten, az éteren.
Ilyen mostanság az Élet.
Elveszítjük önmagunkat, társunkat,
Barátainkat.
Nem léteznek, csak az érdekek,
A kapcsolatok hiányoznak.
Diktál a pénz és a hatalom,
Ez uralkodik mindenhol.
Kétségbeesetten keressük
Családunkat,
Mely már nem óv, nem véd,
Hisz mindenki halott.
Ha más nem, hát
Agyhalott.

INDÍTÉK

Régen önzetlenül szerettelek, nem érdekelt a pénzed. Fel sem fogtam létezését, csak téged láttalak. Hatmillió forintos óra, mondd, ajándékba - apukádtól. Kezdem felfogni, hogy ezzel soha nem fogom tudni felvenni a versenyt. Ugyanúgy, ahogy vélt vagy valós egzisztenciáddal sem.

Odáig voltam, vagyok érted még akkor is, ha csak a lelki szemetesládád lehetek. Eldobtalak ezerszer, mert haragudtam Rád. Szaladsz olyankor utánam, mégis megvetsz, nem kellek, nem viszonozod érzéseimet. Nem értelek.

Magadban tartod szándékaid okát, miértjét, úgy érzem. Nem vagy őszinte, élsz, mint én szeretnék: szabadon, úszva a boldog percekben, azokért élni. Élmények hadával meghalni, nem csak úgy csendben elmúlni.

Irodalmi Nobel-díj. Nagy álom, még akkor is, ha el nem érem. Hogy büszke lennél-e rám? Oh, nem!

Ti építettétek a helyi strandot, ami nem porverés, mind igaz. Ezek ellen én hogyan küzdjek? Lehetetlen! Sehogy!

HÁTOLDAL

“Háttal nem kezdünk mondatot”, szokták mondani. Azonban ha egy könyvesbolt, vagy könyvtár fogságába kerülsz, óhatatlanul is először a hátlapot olvasod el. Először felkapod a fejedet, ha ismered a szerzőjét, vagy ha megtetszik a borítótér, esetleg a fedlap színe. S hogy megvedd-e, talán a borítója dönti el. Egy minden érdeklődést felkeltő, rövid, frappáns cím, üzenet. Talán ennyiről szól az egész: hogy szerettelek. És arról, hogy ez az érzés bármennyire is fáj, örökké elkísér. Nem teljesült be, mégis szép volt. Bearanyozta a gimnázium napjait, magányomat, fájdalmaimat enyhítette, ha láthattalak és rám mosolyogtál néha.

Négy könyvem jelent meg eddig. A külsejükön egy örültnek tűnő nő zilált hajjal, én! Ki más? Egy kedves besenyőtelki lány készítette, hálás vagyok neki érte. Interneten ismertem meg.

Semmi extra szöveg, csak a belső lapok tömkelege, zaklatott sorok, fénykép nincs. Talán a következőben lesz. Tervezem.

Hátoldalára talán ennyit vésetek: élt egy nő, ki örökké egyoldalúan szeretett, viszonzásra azonban nem lelt. Így élt, van, létezik mégis magányosan. Felismered? Milyen fotó kerüljön rá, révedezek... tabló-, esetleg egyebek. Ha kész lesz, elpostázok neked egyet, hogy megértsd: élt, létezett, volt egy ember, ki tiszta szívből akart, bármit megtett volna, hogy érzéseit viszonzad. Ez azonban nem sikeredett. Elutasításra lelt.

CUMI

Cumisüveg, cumi: visszasírt játékszerek. Akkoriban még többet szívott a gyerek. Jó világ van, mégis sír mindenki. Van kenyér, tej az asztalon. Béke van. Béke... Érted?!

Meddig zavarogsz, forrongsz, Világ? Meddig ölnek a fegyverek ártatlanokat, pusztítanak otthonokat a tankok, katonák?

Kardra, harci szekerekre váltjuk a szépet!

Visszasírjuk a csecsemőléteket!

Öntudatlanul feküdtünk, büfiztünk már akkor az élet szennyétől, azonban még nem értettük.

Ma sem, csupán csak hisszük és szeretnénk, hogy újra anyánk karjában lehetnénk, ha legalább egyszer ott lehetnénk!

Akkor nem szenvednénk! Valóban élnénk!

TENGERALATTJÁRÓ

"We all live in a yellow submarine"
(Beatles)

Süllyedő hajók
Tengeralattjárókat
Kutatnak csendben.

Egy elhagyatott
Tengeralattjáróban
Leltem szerelmet.

Fekete mélység
A tengeralattjárók
Hatalmas útja.

Te

Tengeralattjáróval érkeztem,
A fekete mélységből törtem fel.
Ölelésed, kezéd ereinek lágy
Lüktetése adott erőt legyőzőnöm
Féltetem! Köszönöm Neked!

ZENDÜLÉS

2006 nyarán Korfun töltöttem pár hónapot. Itt teljesítettem az iskolához szükséges nyári gyakorlatomat.

Emlékszem a vendégek sajnálatára, szánalmára, hiszen akkoriban voltak Pesten zavargások. A TV-székházat ostromolták, Má-té aggódó leveleket küldött. Én tudtam, hogy képes vigyázni magára. Akkoriban nem volt szokásom féltetni senkit. A főiskola, ahová jártunk, közel van nagyon a Parlamenthez. Mire hazaértem, lecsillapodtak a kedélyállapotok. Rossz volt közel lenni a tűzhöz. Barátom és én soha nem osztottunk azonos politikai nézeteket. Akkoriban nekem még nem volt sziklaszilárd véleményem, annyit tudtam, hogy D. I. a legértelmesebb, legokosabb nő az Ország-házban.

Mintha összeesküdött volna ismét ellenem a világ, úgy dobott el ő is, emiatt. Ennek a szakításnak, ki nem alakult kapcsolatnak legalább az összefüggéseit láttam. Szóval e lázongást, forrongást nem kísérte romantika, mint a filmekben. Csak úgy elmúlt ez is, mint sok minden más. Csendben, nyomtalanul.

ILLAT

Virágok hada tavasszal, az otthon melege. Anyukám főztje... a mező, az erdő nyugalma. A világ töménytelen szépségének egyike. Sokszor észre sem vesszük, elfutunk mellette. Kanalazzuk ebédünket, s rá sem csodálkozunk zamatára, ízére.

Reggelente lágy, vagy olykor intenzívebb parfümmel hintem meg testemet, ruháimat. Jó érzés. Tisztaság, frissesség. Forró csáb. Milyen furcsa ez az ürességtől kongó ház! Reggel sült tojás, este koplalás, üres, mikor útra kélsz, ridegen vár haza, csak a kopott, ócska kulcscsörrenés. Olajozott kapudon a lakat, a zár. Nem veled él már egyetlen Nagymamád, aki régen hazavárt. Meleg szavakkal, sült kaláccsal, a kedvencemmel, mákossal, rántott hússal.

Futó rózsák ölelik tartóoszlopait otthonomnak, pümkösdí rózsák, orchideák virágoznak egyre több színben.

Még mindig érzem aszott szagát testednek. Két és fél év jutott belőle. Kámforként tűntél el, mégis lassan. Hosszú, unott beszélgetések között búcsúztunk némán, mint tavasszal a rét.

ZENE

Az életem egy része. Nincs lehetőségem saját dalokat szerezni. Szerettem volna zongorázni, fuvolázni, de sajnos egyik sem jött össze. Maradt a semmi, ami a minden: a hallgatás.

A zene több mint dallam, ütem, ritmus, vagy szöveg. Többet jelent sokszor önmagánál. Eszünkbe jut róla egy emlék, egy hely, legtöbbször egy személy. Aki ajánlotta, akivel közösen hallgattuk, vagy egyszerűen csak, akire emlékeztet.

Megérinti az érző, szomorú szívet, vigaszt nyújt, akár Isten szava, a Biblia.

Pár gondolat cseng fülemben másoktól. Idézem.

*"A zene az kell, mert körülölel,
Nem veszünk majd el..."
(Valahol Európában musical)*

*"Aki nem lát a sorok mögé,
hogyan is várhatnám, hogy megértse?"
(Children of distance)*

Több, mint önmaga, él. Megnyugtat, hozzám szól, ha átérzem írójának sugallatait és saját életemre vonatkoztatom.

Képtelen vagyok
Leírni, mit jelentesz
Számomra. Mindent!

ELFOGADÁS

Fogadok, hogy elfogadod magányod minden szenvedését,
Az irigyek megvetését.

Beletörődsz, lemondasz inkább mindenről, csak hogy őt virulni
lásd.

Csacska balgaság!

Nem teszel a bántások ellen, mártírszerepet vállalsz. De mondd,
mi értelme ennek?

Fogadok, hogy elfogadod magányod minden szenvedését,
Az irigyek megvetését.

Belenyugszik lelked az egyedüllét varázsába, a vadorzó szingliség
mámorába.

Végül tudomásul veszed, hogy elmúlt, hogy vége lett. Sejtelme-
sen tönkrement. Mi? Minden!

Te, Ő, és maga az Élet! Melyre elfelejtettél rábólintani, hogy
gyere, légy enyém, hadd éljem!

Fogadok, hogy elfogadod magányod minden szenvedését,
Az irigyek megvetését.

Fogadok.

RÁFÁZÁS

Pünkösdkor

Tegnap pórul jártam a közértben, nem volt nálam a pénzem. Mi-
nek is lett volna, hiszen a bolt zárva volt aznap.

Kézilabda

Megütöttem a bokámat, kibicsaklott pár éve. Ennek trombózis
lett sajnos a vége. Átkozott Élet!

Gimis évek

Megszégyenülve hagytalak el zöld kosztümömben téged. Az
utolsó óráról lemaradtam, pedig soha még csak nem is késtem.
Vagy ha mégis, roppant kevészer.

Felsültem az órákon, a szerelemben, leégtem nálad! Szavam
halk maradt, csendes, néma. Elfojtotta magányom, Te és a meg-
felelési kényszer.

RÁGALOM

Pusztá rágalom, cáfolom, hogy mindenkibe szerelmes vagyok, mert ez nincs így. Inkább csak MINDIG, egyfolytában, ÖRÖKKÉ: beteljesületlenül.

Elismerem, hogy könnyebben elérzékenyülök, mint más, ez azonban nem minden esetben jelent végzetességet, még akkor sem, ha az adott pillanatban annak tűnik még saját szemszögemből is.

Pár nevet tudnék egy lapra vésni, akikre emlékszem. Akiket tényleg, őszintén szerettem.

Aranyló homokba karcolnám inkább, hogy felsértse az ott totyogó vadkacsák friss lábnyomát is, mint egykor ők sajtó lelkeket. Hagynám, hogy az eső és a víz mossa el bánatomat, mit ők okoztak, az a pár személy. Engedném a szélnek, hogy mossa el minden bánatomat, melyet ők okoztak.

Fájnak néha a lenéző tekintetek, szavak. Melyek azonban ma már tudom, irigységből fogantatnak.

NEVETÉS

Dumaszínház, Kiss Ádám, önfeledt kacagás, poénos percek, vad szerelmek. Te voltál és vagy kedvenc komédistám. Szemed tükre él szívemben, kedvességed, és egyetlen közös képünk, melyet már nem őrzök. Igaz, önhibámon kívül, mert mindent elkótyavetyélek: fotókat, emlékeket, könyveket, s téged.

Azt mondták, különös módon tekintettel rám, nehéz elhinnem. Pedig többen mondják. Nem hiszek a nagy szerelmekben, sztárokkal főleg nem. Mégis jó érzés.

Mostanában fellángolásszerűen keresem előadásaidat, írásaidat, utánozhatatlan, fantasztikus humorodat, gyermekkori, egyetemi élményeidet. A földrajz érettségidet. Nevetésre ösztönzi a lelkeket autód meséje, mely olyan szerinted, mint Krisztus. Harmadnapra mindig feltámadott, cserben sosem hagyott.

Stand up komedistának szánt Csilla, egyetemi barátnőm. Nem éltem a lehetőséggel. Hatalmas lámpaláz gyötör a színpadokon, szavam elakad, beszélni félek. Csakúgy, mint attól, hogy iszonyatosan kedveltelek Téged. Mint sokan mások, lányok, nők, asszonyok ezrei.

Egyetlen közéleti személy vagy, kire sort pazaroltam, mely szerint megismernélek, szívesen megismernélek.

Pár napja bekövettelek Instán. De most már csak utánozhatatlan egyéniséged, vicceid sokasága éltet.

Dobó Georgina
